

6. fejezet

UTAZÁS A TENGERENTÚLRA (1985 – 1986)

AVATÁSOK

Śrīla Prabhupāda Gour Govinda Swaminak a következő három legfontosabb utasítást adta: fordítsa le a könyveit angolról orijára, építsen egy templomot Bhubaneshwarban és prédikáljon az egész világon. Gour Govinda Mahārāja ezen utasításoknak megfelelően alakította az életét. Lelki tanítómestere instrukcióit követve éjjel-nappal fordította Prabhupāda könyveit orijára. Sok prédikáló program szervezését ösztönözte és többet személyesen is irányított. Egyszerű *padayātrā* fesztiválokat, *nāma-batta* programokat indított és *bhaktákat* küldött ki az utcára, hogy terjesszék Prabhupāda könyveit. Amikor Śrīla Prabhupāda 1977-ben Bhubaneshwarba látogatott, egy másik utasítást is adott Gour Govinda Swaminak.

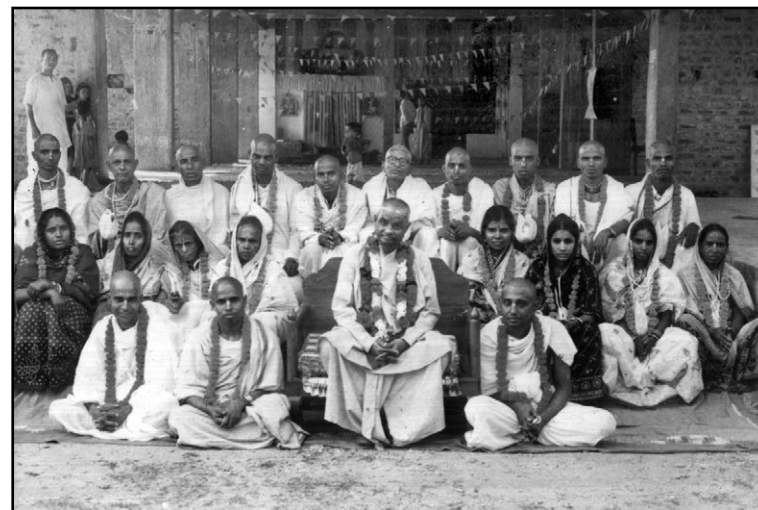
Gour Govinda Swami: *Amikor Prabhupāda 1977-ben itt járt, kitessékelt minden bhaktát, engem pedig behívott, és a fülembé súgta: „Gour Govinda, ez lesz az egyik legjobb központ az ISKCON-ban. Maradj itt! Tanítványokat kell elfogadnod, különben hogyan irányítasz majd?”* – Mindezt a szívemben őriztem az első GBC találkozóiig, ahol gurukat választottak ki. Amikor Prabhupāda utasításáról beszéltem nekik, bizonyítékot akartak. Megosztottam velük Prabhupāda levelét: „... a te vezetéssel...” De még mindig nem engedélyezték. Küzdenem kellett. Sok orisszai panaszkodott, amiért nem avattam. Néhányan elmentek a Gauḍiya Mathába. Szeretett lelki tanítómesterem küldte nekem az embereket, de ők csalódtak.¹

Harivilāsa dāsa: *Gour Govinda Mahārāja nem üzletember volt. Egész életében szegény maradt. Śrīla Prabhupāda mégis arra kérte, hogy építsen egy sokmillió dolláros templomot. Amikor Gour Govinda Mahārāja Franciaországban meglátogatott, beszélt nekem arról, hogy Śrīla Prabhupāda a bhubaneshwari látogatása során így utasította: „Azt szeretném, hogy maradj itt, és építsd meg ezt a templomot! Azt akarom, hogy fordítsd le a könyveimet orijára! Képes leszel erre, ha követed, amit én tettem: nyugatra mész, prédikálsz és tanítványokat avatsz! Ők majd segítenek neked”.*²

Banamali dāsa: *Egészen addig csak nagyon kevés GBC tag ismerte vagy méltányolta Gour Govinda Mahārāját. Tejiyas több taggal beszélt, és azért lobbizott, hogy engedjék Mahārāját tanítványokat avatni. Tejiyas így érvelt: „Mahārāja egy lendületes sannyāsī. Ne az adminisztrációjával és hasonlókval foglalkozzatok,*

minden képessége megvan, hogy guru legyen!” Tamāla Kṛṣṇa Goswaminak, Bhakti Cāru Mahārājának és más GBC tagoknak Tejiyas határozottan azt javasolta, hogy engedjék Gour Govinda Mahārāját a közösség hivatalos gurujává válni. Én is jelen voltam azon a gyűlésen. Tejiyas ezt mondta: „Gour Govinda Mahārāja a legalkalmasabb személy, hogy guru legyen.”

Tejiyas dāsa: *Láttam, hogy egyes GBC tagok valamiért nem vették észre Mahārāja jó tulajdonságait, vagy azt a munkát, amit Śrīla Prabhupādáért végzett. Elkezdtém minden évben rendszeresen magánjellegű találkozókat bonyolítani a māyāpuri fesztivál alatt minden egyes GBC taggal. Tájékoztattam őket a bhubaneshwari templomprojekt fejlődéséről, és emlékeztettem őket – legfőképp az MVT és a BBT képviselőit – arra, hogy Śrīla Prabhupāda ígéretének*

Gour Govinda Swami és elsőként avatott tanítványai. 1986, Bhubaneswar

megfelelően egészsítsék ki az általunk gyűjtött összeget. A találkozók során beszéltem nekik Mahārājáról is. Ezek a vezetők mind másképp látták Mahāráját. Elmondtam nekik, hogy Mahārāja kitűnő bhakta, egy felülmúlhatatlan sādhu, aki teljes mértékben hű Śrīla Prabhupādához. Mondtam, hogy tökéletesen ismeri a filozófiát, teljesen odaadó, lemondott, meghódolt, keményen dolgozik, és mindig prédikál. Mindezekre alapozva azt javasoltam, hogy be kellene fogadniuk őt, mint dikṣā-gurut. Bhagavān nagyon lelkesen támogatta Mahāráját. Miután Mahārāja szabad utat kapott a GBC-től, hogy avasson, Bhagavān lelkesen jegyet szerzett Mahārájának és egy segítőjének, hogy Európába utazzanak. Megszerveztem a saját utazásom és én is csatlakoztam hozzájuk.

1985. február 28-án a GBC testület elfogadott egy határozatot, melyben engedélyezték, hogy Gour Govinda Swami tanítványokat avasson. Március 30-án, Rāma-navamī kedvező napján körülbelül hatvan orisszai bhakta fogadott el tőle avatást a bhuvaneshwari templomban.

ISMERKEDÉS A NYUGATI KULTÚRÁVAL

1985 júliusában Bhagavān dāsa Goswami, aki Nyugat-Európa nagy részén guru és GBC vezető volt, meghívta Gour Govinda Swamit, hogy tartson néhány előadást. Repülőjegyet is vett Mahārájának és akkori szolgájának, Banamali dāsának.

Tejiyas is velük tartott. Először Kalkuttába mentek, ott töltötték az éjszakát. Gour Govinda Swami addig még soha nem ült repülőgépen és nem utazott Indián kívülre.

Banamali dāsa: *A repülőúton Kalkuttából Dakkáig Mahārāja egyáltalán nem vette ki a kezét a japazsákjából. Egész úton csak a Hare Kṛṣṇát énekelte. A Kalkutta-Dakka utat egy kisgéppel tettük meg, onnan Rómába azonban egy nagy, 250 férőhelyes Boeing 747-essel utaztunk. A gép este fél tíz körül indult Dakkából, és a légiutas-kísérő hölgyek elindultak a folyosón, hogy mindenkinek gyümölcslet és ételt kínáljanak.*

Gour Govinda Swami egy kis faluban nőtt fel, így mindeddig nagyon kevés kapcsolata volt a nyugati kultúrával. Amikor látta, hogy az utaskísérők odamennek az utasokhoz, nyugtalanná vált. Banamalihoz fordult, és megkérdezte: „Ezek a nők miért mennek oda azokhoz a férfiakhoz?”

„Guru Mahārāja, ők a repülőtársaság alkalmazottai. Az a munkájuk, hogy mindenkit kiszolgáljanak.”

„Accha? Ez māyā!”

Banamali dāsa: *Mahārāja egy nap csak egyszer, délután fogadott el prasādamot. Mivel egész nap utaztunk, nem volt lehetősége az étkezésre. És mivel én is vele voltam, nekem sem volt semmi esélyem, hogy egyek. Nagyon éhes voltam, és azt reméltem, hogy legalább gyümölcslet ibatok majd a gépen. Nem sokkal a felszállás után az utaskísérő odajött hozzánk, megkérdezte, kérünk-e valamit inni. Mondtam Guru Mahārájának, hogy ez rendben van, ez csak gyümölcslet, és mindenkinek adnak a gépen. De Mahārāja nagyon szigorúvá vált és ezt mondta: „Miért fogadnánk el nőktől bármit? Én sannyāsi vagyok, te pedig brahmacāri. Nem! Semmit sem fogadunk el tőlük!” Így az utolsó esélyt is elvesztettem, hogy aznap kerüljön valami a gyomromba.*

Gour Govinda Swami (balról a második) prasādamot fogad el Bhagavān Goswamival (jobbról a második) és több más vezető bhaktával Bhagavān 1985-ös Vyāsa-puja fesztiválján, Olaszországban.

Az utasok viselkedését és öltözködését látva Mahārāja nagyon komollyá vált, és nem szólt többet. Nem aludt az egész úton, csak ült és japázott.

ORISSZA ÉS OLASZORSZÁG TALÁLKOZIK

Banamali dāsa: Olaszországba, a repülőtérre hajnali 4-5 óra körül érkeztünk, és egy bhakta üdvözölt minket, akit Bhagavān Mahārāja küldött a fogadásunkra. Elvitt a templomba, ahol egy szép szobát kaptunk. Gurudeva bement a fürdőszobába, ahol hideg-melegvizes zuhanyozó volt, vödör viszont nem. Mahārāja korábban még nem használt zuhanyt. „Szükségem van egy vödörre, hogy megfürödjek.” – mondta. Megkértem a sofőrt, aki felvett minket a reptéren, hogy hozzon

egyed. Végigjárta az egész templomot, és végül talált valamit. Miután Mahārāja megfürdött, kijött, én pedig kimostam a rubáit.

Ez egy vasárnap volt, és elég sokan eljöttek a templomba, a vasárnapi lakoma miatt. Mahārāja körülbelül délután 4-kor jött, hogy elkezdje a leckét. Bhagavān Mahārāja is részt vett ezen. Néhányszor közbe kellett szólnom, hogy tisztázzam a bhakták számára, mit mondott Mahārāja, mivel nebezen értették az angolját. Gour Govinda Mahārāja mintegy két órán át beszélt, majd Bhagavān Mahārāja szólt nekem, hogy itt a prasādam ideje. Így meg kellett állnunk a leckével, hogy tartani tudják a tervezett programot. Gurudeva befejezte a beszédét és elmentünk prasādamot enni. A fogások ghível és vajjal gazdagon készültek, Mahārāja azonban nem sokat evett. Ő az egyszerű prasādamot szerette. Ám nagyra értékelte a gyümölcsöket, amit hoztak neki, és azokból nagyobb mennyiséget fogadott el.

Prasādam után esti sétára mentünk. „Olyan jó itt, annyira tiszta, nagyon szép a táj, az utak és az épületek. Minden kitűnő!” – jegyezte meg Mahārāja. Ez volt az első útja nyugatra, így minden nagyon más volt számára.

Másnap reggel, amikor Gurudeva leült, hogy leckét tartson, Bhagavān Mahārāja ismét ott volt. Úgy tűnt, Bhagavān értékeli Mahārāja beszédét és néha közbeszúrt egy-egy megjegyzést. Így aztán Gurudeva minden nap tartott leckét.

Trai dāsa, Śrīla Prabhupāda egyik amerikai tanítványa a nyolcvanas évek közepén Olaszországban élt. Ő és a felesége, Kṛṣṇaloka devi dāsi így emlékszik vissza Gour Govinda Mahārāja egyik korai olaszországi látogatására:

Trai dāsa: *Az egyik évben egy egy-másfél betes nyári fesztivált rendeztek, a területi guru Vyāsa-pūjā ünnepségével összevonva. Volt egy hatalmas sátor, benne ezer bhakta, akik Európa minden tájáról érkeztek. A területi guru egy nagy vyāsasanán ülve fogadta az imádatot. Minden bhakta egyesével jött előre, virágot és a tiszteletét ajánlani neki. Amikor Gour Govinda Mahārāja az emelvényhez ért és a bódolatát ajánlotta, válaszul Bhagavān megérintette a földet, majd a fejét.*

Valamennyi időt már eltöltöttem Indiában, és tudtam, ha idősebb vagy, akkor az etikett szerint nem kell leborulnod egy fiatalabb személy előtt. Emiatt azt gondoltam, hogy a területi guru olyan különleges, hogy neki még Gour Govinda Mahārāja előtt sem kell leborulnia.

Aztán valaki egy párnát tett a földre a guru vyāsasanája mellé, hogy Gour Govinda Mahārāja arra üljön. Olaszországból az összes vezető eljött, mindegyikük Gour Govinda Mahārāja elé állt, a hátukat mutatva neki. Egyáltalán nem figyeltek Gour Govinda Mahārájára, egyedül csak Bhagavānban merültek el. Gour Govinda Mahārāja annyira alázatos volt, nem tett semmit, nem tiltakozott, és arcán sem látszott semmi.

Később a lakoma alatt a sannyāsiknak és a vezető bhaktáknak egy nagy asztalnál szolgálták fel a prasādamot. Pizzát hoztak, amit Gour Govinda Mahārāja láthatóan még soha nem evett. Egy kissé zavartnak látszott, majd falatokra tépve fogyasztotta el, mint egy capātít. Ezen néhány bhakta nevetni kezdett. Később Gour Govinda Mahārāja néhány

bhaktának elmondta, hogy ízlett neki a pizza. Annak a bangulatát is értékelte, hogy olyan sok fiatal énekelte a „Hare Kṛṣṇát”.³

Tejijas: Mindenfelé szépen gondoskodtak Mahārājáról, a legjobb utazási lehetőséget és szállást biztosították neki. Mindenfelé, abova mentiünk, különleges leckéket szerveztek, és Śrīla Prabhupāda kedves és megragadó tanítványaként mutatták be. Firenzében, Olaszországban Matsya Avatāra a saját vendégházát engedte át nekünk kizárólagos használatra.

PARTRA VETETT HAL

Amikor a bhakták Gour Govinda Swamit Rómában elvitték az ISKCON éttermébe, meglepődve látták, hogy mielőtt bement volna, levette a cipőjét. Később azon is elcsodálkoztak, amikor spagettit szolgáltak fel neki, és az ujjával, nem pedig villával kezdte enni. Más volt, mint azok a sannyāsik, akiket megszoktak.

Golakānanda dāsa: Amikor először jött ide, Olaszországba, olyan volt, mint egy partra vetett hal. Nem volt hozzászokva a nyugathoz. Úgy tűnt, akkoriban néhány istentestvére mulatott is rajta. Abban az időben volt egy bizonyos sztenderd itt. Minden sannyási gondosan borotvált volt és szépen vasalt, selyemből készült rubát viselt. Minden külsőség tökéletes volt, mert akkoriban az volt az elképzelés, hogy egy bizonyos módon kell prédikálni az embereknek, hogy azok vonzódjanak. A vezetők asztalnál ültek, és kanállal fogyasztották a prasādamot. Nagyon aggódtak a megjelenésük miatt. Gour Govinda Mahārāja viszont nagyon

From Gour Govinda Swami's personal photo album

Az ISKCON 'La Pampa' nevű farmján 1985-ben

egyszerű volt. Ő kézzel evett, amíg a többiek kanállal. Mahārāját ez egyáltalán nem hatotta meg. Olyan volt, mint egy tipikus indiai sādhu, nagyon alázatos.

Gour Govinda Mahārāja megjelenése nagyon biggadt, mégis vidám és barátságos volt. Akkoriban templomelnök voltam Torinóban. Mondtam Mahārájának, hogy boldog lennék, ha eljönne, meglátogatná a templomunkat, ő pedig azonnal így válaszolt: „Igen, igen!” Torinóból Gallaratéba vittem, ahol három napot töltött. Mindig vidám volt. Meglepett bennünket, ahogyan fürdött. Nem a szokásos zubanyozót használta, hanem vödör és loṭā segítségével mosakodott.

Néhány napig ő tartott leckét. Az előadásain sokat énekelt a saját, jellegzetes orisszai stílusában. Amikor karatálázott, akkor nem a megszokott négy ütemet ütötte, hanem valahogyan kettőt, amibez nem voltunk hozzászokva. Mielőtt elkezdte volna a leckét, sok verset elmondott, hogy dicsőítse a Bhāgavatamot. Nagyon bátran prédikált, nagyon bátran. Nem

volt szégyenlős vagy félénk. Úgy viselkedett, mint egy oroszlán. Amikor leckét adott, az általában két-három órán át tartott. A templomelnök nem akart ilyen hosszú leckéket, mivel nagyon sok szolgálatot kellett elvégezni, így egy kis nézeteltérés támadt. De később az itteni templomvezetők szabadelvűbbé váltak, és megértették, hogy a bhaktáknak szükségük van rá, hogy többet halljanak, így engedték, hogy beszéljen. Gour Govinda Mahārāja mindig próbálta megértetni velünk, hogy a bhaktihoz való közeledésünknek nem külsőségesnek, hanem még belülről fakadóbbnak kell lennie. Mindig igyekezett a szokásos leckéken túllépve mélyebb témákat bemutatni.

Az előadásain sokat beszélt Caitanya Mahāprabhuról és a saṅkīrtanáról. Mindenkire mély benyomást gyakorolt, olyan volt, mintha mindenki apja lett volna. Abban az időben mindannyian fiatalok voltunk akkor, ő pedig idősebb. Az egyik előadásán megszólította az egyik helyi bhaktát: „Lilā-avatāra, miattad jöttem ide!” A szavai hallatán Lilā-avatāra szégyenlősen lehajtotta a fejét.

Śivarāma Swami: Először akkor láttam Gour Govinda Mahārāját, amikor Bhagavān vyāsa-pūjājára sok bhakta utazott Angliából Olaszországba, és Mahārāja is ott tartózkodott. Alázatos vaiṣṇava volt. Hosszú, energikus és csodálatos leckéket tartott. Egyfelől nagyon szelíd és alázatos volt, de amikor belekezdett a leckébe, akkor tűzbe jött.⁴

Végjegyzet

¹ Daršana. Bhubaneswar. 1989. április.

² Beszéd. Mayapur. 2011. február 23.

³ Interjú. 2011. szeptember 5.

⁴ Levél 2011. április 9.